

Paul Celan

HOL JÉG VAN

Hol jég van, elég kettőnek hűvöse:
Kettőnek: ezért hívtalak.
Mintha tűzlehelet vett volna körül –
A rózsától jöttél.

Megkérdeztem: Hogy hívtak ott?
Megmondtad, kimondtad azt a nevet:
fölötte derengés, mintha hamué –
A rózsza felől jöttél.

Hol jég van, elég kettőnek hűvöse:
én adtam neked a kettős nevet,
mely alatt szemed fölnyitottad –
A lék fölött ragyogás volt.

Én most, szóltam, lehunyom az enyémet –:
Vedd ezt a szót – szemem mondja a tiédnek!
Vedd, mondd utánam,
mondd utánam, mondd lassan,
mondd lassan, hosszan kitartva,
és szemedet még ne hunyd le addig!

Hilde Domin

ŐSZI KIKERICSEK

Nekünk, akik gyermekéveinek rovátkái
elégtek az ajtófélfával együtt, amelyen
centiméterről centiméterre
be voltak jelölve.

Akik nem ültettünk fát
kertünkbe,
hogy növekvő árnyékába
állítsuk székünket.

Akik a dombon ülünk le,
mintha pásztorául rendelték volna
a felhőnyájaknak, melyek tovahúznak
szilfák fölött a kék legelőkön.

Nekünk, örökös útonlevőknek
– élethossziglani út,
akárha bolygók között –,
új kezdetek felé.

Nekünk
nyújtóznak föl a kikericsek
barna mezőin a nyárnak,
s nevel az erdő
szedret és csipkebogyókat –

Hogy a tükörbe nézve
megtanuljuk
olvasni önnön arcunkat,
melyen a megérkezés
mind láthatóbban előtűnik.

Tatár Sándor fordításai